

Jednota jako sjednocenost

Jednota bez rozmanitosti (která musí být sjednocována) je myšlenkový model (původně asi Parmenidův), který je zbaven jakéhokoli vztahu k tomu, co je skutečné. Je to vlastně model základní matematické „entity“, dokonalého čísla „1“, které ovšem eo ipso – bez dalších čísel – postrádá jakýkoli smysl. Proto také platí, že aplikace matematického myšlení na skutečné dění jak vnitrosvětové, tak i celosvětové, nutně zanedbává některé jeho stránky, tj. redukuje je na to, co lze kvantifikovat. Naproti tomu vše, co je opravdu „skutečné“, tedy „jsoucí“, je (a musí být) „jedno“, tj. musí být sjednoceno resp. sjednocováno (a to po celou dobu svého „bytí“). Odtud lze vyvodit, že jednota bez (vnitřní) mnohosti je prostě neskutečná, ale že každá skutečná jednota je sjednoceností (resp. ustavičným sjednocováním) nějaké rozmanitosti, mnohosti. Přitom musí být jasné, že nejde o sjednocenost zvenčí zajišťovanou a opatřovanou, uspořádanou, dokonce vynucenou, alespoň nikoli původně a primárně (leďa v nějakých vedlejších, hlavním sjednocovacím úsilím ovládaných a jemu podřízených formách). Jednota zkrátka není popsateľný „stav“, nýbrž „dění“, jež nemůže být pouze popisováno a konstatováno, nýbrž jemuž musí být porozuměno, jež musí být pochopeno resp. vždy znovu chápáno.

(Písek, 090314-1.)